

ΟΜΙΛΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΥ 28^{ης} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940
ΑΝΤΙΝΑΥΑΡΧΟΥ ε.α. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΑΡΤΖΟΥΚΟΥ Π.Ν.
ΕΠΙΤΙΜΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΩΝ

Έγινε στο Πολεμικό Μουσείο Αθηνών, την 27 Οκτ 2011

Κυρίες και Κύριοι

Εάν υιοθετούσαμε τις περί εθνικών επετείων απόψεις μερίδας διανοουμένων καθώς και άλλων αυτοαποκαλούμενων «σκεπτομένων» και «προοδευτικών» πολιτών, τότε θα έπρεπε να δεχθούμε ότι σήμερα παριστάμεθα σε μία «ανούσια» κοινωνική συνάθροιση, με «ενοχλητικές» και «επικίνδυνες» ιστορικές αναμοχλεύσεις, ενώ αύριο θα παρακολουθήσουμε «αντικειμαιδευτικές» μαθητικές παρελάσεις και «δαπανηρές» στρατιωτικές παρελάσεις που αποπροσανατολίζουν τον λαό από τα πραγματικά του προβλήματα και καλλιεργούν εθνικιστικά λαϊκά αισθήματα τα οποία δεν συνάδουν με το πνεύμα «καλής γειτονίας», καθώς και με τις σύγχρονες οικονομοκεντρικές και παγκοσμιοποιημένες ιδέες περί κράτους. Ουδέν ψευδέστερο του ισχυρισμού αυτού ο οποίος κατά την γνώμη μου, βασίζεται ή σε αφέλεια ή σε δόλο. Ο αποπροσανατολισμός, η ποδηγέτηση και η υποταγή ενός λαού πραγματοποιείται μόνο αφού έχει προηγουμένως επιτευχθεί η χαλάρωση της εθνολογικής και κοινωνικής συνοχής, καθώς και απώλεια της συλλογικής μνήμης του, βασικά στοιχεία της οποίας αποτελούν η ιστορία και η γλώσσα του. Τα έθνη είτε αρέσει σε κάποιους είτε όχι αποτελούν τα ζωντανά κύτταρα, ακόμη και του σημερινού διεθνούς περιβάλλοντος, της παγκοσμιοποίησης. Έχει εξ άλλου αποδειχθεί διαχρονικά ότι τα υπερεθνικά οικουμενικά οράματα και επιδιώξεις ανεξαρτήτως προελεύσεως (νεοφιλελεύθερης, κομμουνιστικής, φασιστικής, ναζιστικής ή και θρησκευτικής κ.λπ.), προέρχονται από τις εκάστοτε κρατούσες Μεγάλες Δυνάμεις οι οποίες επιδιώκουν την γεωγραφική, οικονομική ή πολιτιστική τους επέκταση, σε βάρος μικροτέρων εθνών. Συνεπώς τις εθνικές επετείες τις διαφυλάσσουμε ως κόρη οφθαλμού και δεν τις χαρίζουμε σε κανένα.

Εβδομήντα ένα έτη μετά τα ιστορικά γεγονότα του Οκτωβρίου του 1940, ευρισκόμεθα εδώ σήμερα για να θυμηθούμε, πως φθάσαμε στα τότε πολεμικά γεγονότα, για να τιμήσουμε την γενεά αυτή των πατέρων και των παππούδων μας, να εμπνευσθούμε και να παραδειγματισθούμε από τα κατορθώματά τους, να μάθουμε από τα λάθη τους, να συγκρίνουμε το τότε με το σήμερα και να χαράξουμε την βέλτιστη πορεία για το μέλλον των απογόνων μας.

Μετά την λήξη του Α' Π.Π., οι πέντε Συνθήκες Ειρήνης (Βερσαλλιών, Αγ. Γερμανού, Νεϊγύ, Τριανόν, Σεβρών), οι οποίες υπεγράφησαν εντός των ετών 1919 – 1920, με κυριότερη αυτήν των Βερσαλλιών, εφύτευσαν τον σπόρο του Β' Π.Π., αφού οι όροι τους, που υπήρξαν δυσβάστακτοι για τους ηττημένους, προέβλεπαν εδαφικούς διαμελισμούς στην Ευρώπη, δημιουργία νέων κρατών, πολλά των οποίων ήταν μη βιώσιμα ή με τεχνητά σύνορα. Στον επερχόμενο πόλεμο συνέβαλε επίσης η κόπωση, η μακαριότητα και ο ρομαντισμός τα οποία διακατείχαν τους νικητές του Α' Π.Π.. Η ουτοπική δημιουργία της Κ.Τ.Ε. απέτυχε εν τη γενέσει της. Τα πρώτα ανησυχητικά δείγματα όπως η άνοδος του φασισμού στην Ιταλία και του ναζισμού στην Γερμανία, η εκλεκτατική πολιτική Γερμανίας, Ιταλίας και Ιαπωνίας στην Ευρώπη, την Αφρική και την Άπω Ανατολή, αντιμετώπισθηκαν παθητικά με όρους κατευνασμού παρά αποτροπής.

Η ταπεινωμένη Γερμανία βρήκε τον Αρχηγό της στο πρόσωπο του Χίτλερ ο οποίος το 1933, υποσχέθηκε να οδηγήσει τον γερμανικό λαό όχι μόνο στην ανάκτηση της αξιοπρέπειας και υπερηφάνειας του αλλά και στην παγκόσμια κυριαρχία. Το ιδεολογικό υπόβαθρο του Ναζισμού εντάσσεται στις λεγόμενες «Μεσσιανικές» κοσμοθεωρίες, κοινό γνώρισμα των οποίων είναι η άνευ ανοχών και ενοχών επιδίωξη

επιβολής μίας νομοτελειακού χαρακτήρος διεθνούς τάξεως των πραγμάτων, η οποία ουδέποτε έχει υπάρξει επί γης και ευρίσκεται μόνο στα μυαλά των κατασκευαστών της. Οι κοσμοθεωρίες αυτές, ως γνωστόν, έχουν στοιχίσει εκατομμύρια θύματα στον πλανήτη μας.

Κατά την δεκαετία του 1930, οι εξελίξεις είναι ραγδαίες. Το 1933 ο ναζισμός γίνεται καθεστώς στην Γερμανία. Το καλοκαίρι του 1934 δολοφονείται ο Αυστριακός καγκελάριος Ένγκελμπερτ Ντόλφους από Αυστριακούς ναζί. Τον Μάρτιο του 1935 οι Γερμανοί παραβιάζουν την συμφωνία των Βρυξελλών και επαναφέρουν την υποχρεωτική θητεία που επιτρέπει την αύξηση των Ε.Δ. στις 550.000 άνδρες. Τον Οκτώβριο του 1935, οι Ιταλοί επιτίθενται στην Αβησσυνία και την καταλαμβάνουν σε επτά μήνες. Η εκκωφαντική παραβίαση της συνθήκης του Λοκάρνο του 1925, με την κατάληψη της Ρηνανίας από τα γερμανικά στρατεύματα τον Μάρτιο του 1936, έλαβε χώρα δίχως αντίδραση. Τον Ιούλιο του 1936 αρχίζει ο αιματηρός εμφύλιος στην Ισπανία, ο οποίος διήρκεσε έως το 1939 με νίκη του στρατηγού Φράνκο ο οποίος έλαβε βοήθεια από την Γερμανία, την Ιταλία και την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Την 1^η Νοεμβρίου 1936 κηρύσσεται ο άξονας Βερολίνου – Ρώμης. Τον Μάρτιο του 1937 τα Γερμανικά στρατεύματα καταλαμβάνουν την Αυστρία. Η συμφωνία του Μονάχου τον Σεπτέμβριο του 1938, παραχωρεί στην Γερμανία ολόκληρη την περιφέρεια των Σουδητών της Τσεχοσλοβακίας. Ο Χίτλερ εν τούτοις, καταλαμβάνει ολόκληρη την Τσεχοσλοβακία, έξι μήνες αργότερα. Παράλληλα η Ιαπωνία αποσύρεται από την Κ.Τ.Ε. και συνεχίζει να επεκτείνεται στην χερσαία Άπω Ανατολή. Τον Απρίλιο του 1939 οι Ιταλοί εισβάλλουν στην Αλβανία και την καταλαμβάνουν χωρίς αντίσταση. Τον Αύγουστο του 1939, έκπληκτη η κοινή γνώμη πληροφορείται την υπογραφή συμφώνου μη επιθέσεως μεταξύ Γερμανίας και Σοβιετικής Ενώσεως, το οποίο περιείχε μυστικούς όρους που αφορούσαν την Πολωνία, την Φινλανδία και τα Βαλτικά κράτη. Την 1^η Σεπτεμβρίου 1939 τα γερμανικά στρατεύματα εισβάλλουν στην Πολωνία και προσαρτούν το Δάντσιχ. Ο Β' Π.Π. άρχισε.

Το καλοκαίρι του 1940, βρήκε τον άξονα να επικρατεί παντού. Εκτός από τα κράτη που προαναφέρθηκαν η Γερμανία είχε καταλάβει την Νορβηγία, το Βέλγιο, την Ολλανδία, το Λουξεμβούργο και την Γαλλία, τρέποντας τους Άγγλους σε φυγή στην Δουνκέρκη. Τον Ιούνιο 1940, ο Μουσολίνι φοβούμενος την ταχεία λήξη του πολέμου, κηρύσσει τον πόλεμο στην Αγγλία και την καταρρέουσα Γαλλία. Στην Αφρική οι Ιταλοί πίεζαν τους Βρετανούς, η Βρετανική Σομαλία είχε καταληφθεί και στα σύνορα Αβησσυνίας και Αγγλοαιγυπτιακού Σουδάν οι Ιταλοί είχαν σημαντικές επιτυχίες. Οι Η.Π.Α. και Ε.Σ.Σ.Δ. ήταν ακόμη ουδέτερες.

Ο Μουσολίνι οραματιζόταν μία ισχυρή Ιταλία, εμπνέουσα δέος και σεβασμό, με ρυθμιστικό ρόλο στην Ευρώπη και με επέκταση των κτήσεών της στην Αφρική, τα Βαλκάνια και την Α. Μεσόγειο. Δείγματα των βλέψεων αυτών κατά τα προηγούμενα έτη υπήρξαν, η κατάληψη της Δωδεκανήσου, η πολιτική διείσδυση στην Αλβανία, ο βομβαρδισμός της Κέρκυρας ως αντίποινα ενός εγκλήματος που είχαν διαπράξει οι ίδιοι οι Ιταλοί και η διεκδίκηση ακόμη και της Σμύρνης, δίχως να υπάρχει τέτοιο δικαίωμα. Μετά την έναρξη του Β' Π.Π. και παρά τις δηλώσεις περί σεβασμού της ακεραιότητας της Ελλάδος, η Ιταλία προέβη σε σειρά επισήμων κατηγοριών και στρατιωτικών προκλήσεων με αποκορύφωμα την άνανδρη και ιταμή βύθιση του Ευδρόμου «ΕΛΛΗ», ευρισκομένου στην Τήνο, τον Δεκαπενταύγουστο, για απόδοση τιμών κατά την επέτειο κοιμήσεως της Θεοτόκου. Η τορπιλική αυτή επίθεση κατά του «ΕΛΛΗ» από το ιταλικό Υ/Β «DELFINO», προέκάλυψε την απώλεια οκτώ ανδρών, τον τραυματισμό 26 και την οργή ολόκληρου του ελληνικού λαού.

Κατά την περίοδο αυτή η χώρα μας δεν ανέμενε ουσιαστική βοήθεια, αφού οι εγγυήσεις των Δυτικών συμμάχων δεν καθόριζαν συγκεκριμένα το είδος, την έκταση και το χρόνο της βοήθειας, ενώ τα σύμφωνα των ετών 1933 και 1938 με την Τουρκία,

καθώς και το Βαλκανικό Σύμφωνο Συνεννοήσεως του 1934, δεν εκάλυπταν στρατιωτικά την περίπτωση ιταλικής επιθέσεως κατά της Ελλάδος. Κατά την προηγηθείσα 20ετία, η χώρα μας προσπαθούσε να οργανωθεί και να ανορθωθεί από τα ερείπια του Α' Π.Π. και της Μικρασιατικής Εκστρατείας. Άμεση επίλυση ζητούσαν τα μεγάλα προβλήματα ενσωματώσεως ενάμισι περίπου εκατομμυρίου ομογενών προσφύγων από την Ανατολική Θράκη και την Μ. Ασία, η ανασυγκρότηση των Ενόπλων Δυνάμεων, η βελτίωση της οικονομίας και η ομαλοποίηση της εσωτερικής πολιτικής καταστάσεως.

Κατά την τετραετία 1936 –1940, η κυβέρνηση Μεταξά έδωσε ιδιαίτερη έμφαση στο εξοπλιστικό πρόγραμμα της χώρας, διαθέτοντας πιστώσεις ύψους 15.7 δις δραχμών, δηλαδή ποσό υπέρ πενταπλάσιο των διατεθέντων κατά την προηγηθείσα δωδεκαετία 1923 – 1935, ύψους 3 δις δραχμών. Δόθηκε προτεραιότητα στην οχύρωση των συνόρων και ιδιαίτερα στα Ελληνο-Βουλγαρικά σύνορα. Η περίφημη οχυρωματική «γραμμή Μεταξά», συνολικού μήκους 300 χλμ., που προκαλεί τον θαυμασμό ακόμη και σήμερα, συνετελέσθη σε σύντομο χρονικό διάστημα (1936 – 1939). Παράλληλα ολοκληρώθηκε πλειάδα έργων εκστρατείας σε ολόκληρη την Α. Μακεδονία και την Θράκη. Υπήρξε επίσης μέριμνα τόσο για τον πλήρη εξοπλισμό των επιπλέον δυνάμεων επιστρατεύσεως, όσο και για την εξασφάλιση επαρκών αποθεμάτων τροφίμων, υγρών καυσίμων και πυρομαχικών για ολόκληρο το στράτευμα. Αμέσως μετά την κατάληψη της Αλβανίας από την Ιταλία, συνεχίστηκε με γοργό ρυθμό, από ελληνικής πλευράς, σειρά συμπληρωματικών προπαρασκευαστικών έργων εδάφους στην ελληνοαλβανική μεθόριο, ενισχύθηκαν τα στρατεύματα στην περιοχή αυτή και εξοπλίστηκαν με αντιαεροπορικά και αντιαρματικά μέσα.

Οι πενιχροί οικονομικοί πόροι του κράτους και η προτεραιότητα που δόθηκε στην προετοιμασία των χερσαίων συνόρων, δεν επέτρεψαν σημαντική αύξηση των ναυτικών δυνάμεων. Εν τούτοις το 1936 ετέθη παραγγελία τεσσάρων Α/Τ στην Αγγλία, εκ των οποίων παρελήφθησαν τα δύο στις αρχές του 1939. Επρόκειτο για τα άριστα Αντιτορπιλικά, «Β. ΓΕΩΡΓΙΟΣ» και «Β. ΟΛΓΑ». Το 1938 παρελήφθησαν από την Βρετανία τέσσερα ναρκαλιευτικά/ναρκοθετικά. Παράλληλα ανελήφθη εντατική μέριμνα για την οργάνωση, εκπαίδευση και άσκηση του Στόλου, ενώ εστράφη ιδιαίτερα η προσοχή στην οχύρωση ακτών και νήσων, και στην δημιουργία ασφαλών εσωτερικών θαλασσιών οδών και βάσεων, τόσο για τον ανεφοδιασμό της χώρας, όσο και για την αύξηση του ειδικού βάρους της Ελλάδος έναντι της συμμαχού Αγγλίας.

Κατά την ίδια περίοδο 1936 – 1939 η κυβέρνηση Μεταξά ανέλαβε την βελτίωση της οικτρής καταστάσεως, από πλευράς υλικού, της Πολεμικής Αεροπορίας. Μέχρι το τέλος του 1939 παρελήφθησαν 128 Α/Φ Διώξεως Βομβαρδισμού, Στρατιωτικής και Ναυτικής Συνεργασίας, καθώς και 75 εκπαιδευτικά. Σε εράνους στους οποίους προέβη η κυβέρνηση το 1935 και κυρίως το 1937, προς τον σκοπό αυτό, υπήρξε πάνδημη ανταπόκριση του ελληνικού λαού καθώς και της ελληνικής ομογένειας.

Παρά την ομολογουμένως σημαντική προσπάθεια ενισχύσεως των Ε.Δ., κατά την τετραετία 1936 – 1939, ως ήταν φυσικό, οι παραμονές της 28^{ης} 1940 εύρισκαν τις Ιταλικές Ε.Δ. να υπερτερούν σημαντικά τόσο σε αριθμούς, όσο και σε ποιότητα υλικού. Στα αλβανικά σύνορα 35.000 έλληνες με 40 πυροβολαρχίες, θα αντιμετώπιζαν 135.000 Ιταλούς, με 135 πυροβολαρχίες, 150 άρματα μάχης, 18 ίλες ιππικού, 6 τάγματα όλμων και ένα τάγμα πολυβόλων. Ο ελληνικός Στόλος συνολικού εκτοπίσματος 14.600 τν. θα αντιπαρατίθετο με τον αντίστοιχο ιταλικό, συνολικού εκτοπίσματος 658.400 τν. Ένα παλαιό ελληνικό Θ/Κ, δέκα Α/Τ και έξι Υ/Β, έναντι 8 ιταλικών Θ/Κ, 8 βαρέων καταδρομικών 26 ελαφρών καταδρομικών, 61 Α/Τ και 119 Υ/Β και όλα καλύτερης τεχνολογίας από τα ελληνικά. Συνολικά 143 ελληνικά αεροσκάφη διώξεως, βομβαρδισμού και παρατηρήσεως, περιορισμένων

δυνατοτήτων ετίθεντο απέναντι σε 400 ιταλικά Α/Φ πρώτης γραμμής. Η ιταλική αεροπορία διέθετε μεγάλο αριθμό εκπαιδευμένου προσωπικού για αναπλήρωση απωλειών που διέθετε πολεμική εμπειρία από τις επιχειρήσεις σε Αβησσυνία, Ισπανία και Β. Αφρική.

Την 15^η Σεπτεμβρίου 1940, ο Ιταλός Πρέσβης εκόμισε γραπτή πρόταση πέντε σημείων, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνετο και η ανανέωση του Ελληνοϊταλικού συμφώνου φιλίας που είχε υπογραφεί το 1928, μεταξύ Βενιζέλου και Μουσολίνι. Ο Μεταξάς λαμβάνοντας υπ' όψιν τις ενδεχόμενες αντιδράσεις Αγγλίας και Γαλλίας, χειρίσθη το θέμα με διπλωματική δεξιοτεχνία, δεν ανανέωσε το σύμφωνο και τελικώς εξεδόθη συμβιβαστικό κοινό ανακοινωθέν περί αμοιβαίας αποσύρσεως των στρατευμάτων από τα αλβανικά σύνορα κατά 20 χλμ..

Τις πρώτες πρωϊνές ώρες της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940, ο Ιταλός Πρέσβης στην Αθήνα Εμμανουέλε Γκράτσι, επισκέπτεται τον Πρωθυπουργό της Ελλάδος Ιωάννη Μεταξά στην οικία του και του επιδίδει τελεσίγραφο με το οποίο του ανακοινώνεται ότι εντός τριών ωρών τα ιταλικά στρατεύματα θα εισβάλουν στο ελληνικό έδαφος, καθιστώντας την χώρα μας υπεύθυνη για τις επιπτώσεις εάν αυτή προέβλεπε αντίσταση. Το πρόσχημα ήταν η δήθεν ελληνική παραβίαση της ουδετερότητας την οποία τα ιταλικά στρατεύματα θα διεσφάλιζαν. Ο γενναίος Κυβερνήτης, απηχώντας πλήρως το λαϊκό αίσθημα, έδωσε αδιάστακτα την απάντηση του ΟΧΙ, η οποία ερχόταν σαν συνέχεια της ιστορικής παρακαταθήκης του «Μολών Λαβέ» του Λεωνίδα, του «Ου φεισόμεθα της ζωής ημών» του Κ. Παλαιολόγου και του «Ελευθερία ή Θάνατος» του 1821. Ο πεπειραμένος Πρωθυπουργός με την βαθειά επιτελική του μόρφωση δεν αντέδρασε παρορμητικά ή συναισθηματικά ή υπό την πίεση κάποιων παραγόντων. Όπως αναφέρει η «Έκθεση επί της Δράσεως του Βασιλικού Ναυτικού κατά τον Πόλεμο 1940 – 1944», ο Μεταξάς είχε επιλέξει την πλευρά με την οποία θα συμμαχούσε η χώρα μας από το 1936, όταν σε σχετική ερώτηση του τότε Α/ΓΕΝ Αντιναύαρχου Οικονόμου, κατά την διάρκεια εμπιστευτικής συνεδρίασεως του Ανωτάτου Ναυτικού Συμβουλίου, αυτός διευκρίνισε ότι εφ' όσον η Ελλάς εμπλακεί στην διαφαινομένη σύρραξη μεταξύ του Αγγλικού και Γερμανικού συγκροτήματος, η θέση της είναι στο πλευρό της Αγγλίας. Η ένταξη της Ελλάδος στο ίδιο στρατόπεδο με την εκάστοτε μεγαλύτερα ναυτική δύναμη της Μεσογείου, αποτελούσε πάγια επιδίωξη της εξωτερικής πολιτικής της χώρας.

Η είδηση του πολέμου σηματοδότησε την αρχή του θαύματος του 1940. Ο ενθουσιασμός του κόσμου μετετράπη σε παραλήρημα και πάνδημη μέθη, αν και γνώριζε ότι, δίχως ουσιαστική εξωτερική βοήθεια, θα αναμετρηθεί με μία μεγάλη δύναμη. Η λαϊκή μανία της συμμετοχής στον πόλεμο αυτό, τον οποίο δεν προέκλεσε η χώρα μας, είχε να κάνει με την τιμή και την αξιοπρέπεια ενός υπερήφανου έθνους. Ο λαός γνώριζε ότι η ειρήνη είναι σημαντικό αγαθό εφ' όσον όμως δεν παραβιάζεται η ελευθερία και η ακεραιότητα της χώρας. Ο ατομικισμός και η γκρίνια έδωσαν την θέση τους στην υπέρβαση, το φιλότιμο, το πείσμα, την αδελφοσύνη και την λεβεντιά. Ο λαός δεν αρκέσθηκε στις ενθουσιώδεις διαδηλώσεις αλλά πρόθυμα οι άνδρες έτρεξαν στο μέτωπο, πρόθυμα οι ηπειρώτισσες ανέβαιναν στα χιονισμένα βουνά, μεταφέροντας στις πλάτες τους πυρομαχικά και εφόδια για τον στρατό, πρόθυμα άλλες γυναίκες προσέφεραν εθελοντική εργασία και με πλήρη συνείδηση των ιστορικών εκείνων στιγμών ανταποκρίθηκε ο κόσμος της διάνοησης, ο κόσμος της τέχνης καθώς και τα Μ.Μ.Ε..

Η ιταλική προέλαση σταματά στην στενή δίοδο μεταξύ Καλλακίου και Γραμπάλας. Το Γ.Ε.Σ. δεν περιμένει νίκες της 8^{ης} Μεραρχίας και την προτρέπει να σώσει την τιμή των ελληνικών όπλων αλλά ο Μέραρχος Χαρ. Κατσιμήτρος διαβεβαιώνει με αυτοπεποίθηση τον Α/ΓΕΣ ότι οι Ιταλοί δεν θα περάσουν. Και δεν πέρασαν. Όλες οι απανωτές γενικές επιθέσεις των Ιταλών, μέχρι τις αρχές Νοεμβρίου, αποτυγχάνουν.

Ο Μουσολίνι αναβάλλει την απόβαση της Μεραρχίας «Μπάρι» στην Κέρκυρα και την μεταφέρει στην Αλβανία. Ο Συνταγματάρχης Δαβάκης επικεφαλής του αποσπάσματος της Πίνδου, με 2000 άνδρες, καθλώνει τις 15000 άνδρες επιλέκτων της περιφημής Μεραρχίας Αλπινιστών «Τζούλια» και την 1^η Νοεμβρίου, όταν λαμβάνει τις πρώτες ενισχύσεις, διενεργεί επιτυχή αντεπίθεση, η οποία συνεχίστηκε παρά τον τραυματισμό του ίδιου και απετέλεσε την πρώτη νίκη κατά του Άξονα επί ευρωπαϊκού εδάφους. Από τις 18 Νοεμβρίου ο ελληνικός στρατός αντεπιτίθεται, εκδιώκει τους Ιταλούς από το πατρίο έδαφος, με την ξιφολόγχη και την κραυγή «αέρα» και προελαύνει στην Β. Ήπειρο, απελευθερώνοντας την Κορυτσά, το Πόγραδετς, το Δέλβινο, τους Αγ. Σαράντα, το Αργυρόκαστρο και την Χειμάρρα. Τις πρώτες ημέρες του Μαρτίου ξεκινά η μεγάλη εαρινή ιταλική επίθεση η οποία προετοιμαζόταν από τον Ιανουάριο με πολλές και ξεκούραστες δυνάμεις, η οποία όμως σβήνει άδοξα στις 26 Μαρτίου. Μεταξύ πολλών πράξεων ηρωισμού, εκεί γράφεται, με άφθονο αίμα, ο θρύλος του υψώματος 731. Δέκα ημέρες αργότερα ο Χίτλερ θα ανελάμβανε δράση.

Εν τω μεταξύ στις 29 Ιανουαρίου πέθανε ο Ιωάννης Μεταξάς και τον διαδέχθηκε ο Αλέξανδρος Κορυζής. Η είσοδος των Γερμανών στην Βουλγαρία την 2^η Μαρτίου του 1941, ωθεί την Αγγλία να αποστείλει μικρές δυνάμεις ενισχύσεως, με σκοπό την καθυστέρηση της επικείμενης γερμανικής εισβολής. Την 6^η Απριλίου 1941 η Γερμανία επιτίθεται ταυτόχρονα σε Γιουγκοσλαβία και Ελλάδα. Έχει προηγηθεί το δεύτερο περήφανο «ΟΧΙ» του νέου Πρωθυπουργού, το ξημέρωμα της ίδιας ημέρας. Επάνω από τα ελληνικά οχυρά 800 γερμανικά Α/Φ σκορπίζουν τον θάνατο, ενώ οι γερμανικές Μεραρχίες, με άρματα μάχης που εφορμούν για να καταλάβουν τα οχυρά καθλώνονται. Τρία μερόνυκτα πολέμου ήταν αρκετά για να κατανοήσουν οι Γερμανοί, για ποιο λόγο νικήθηκαν οι Ιταλοί στην Αλβανία. Η λύση για τους Γερμανούς δόθηκε από την καταρρέουσα Γιουγκοσλαβία, από όπου η 2^η μεραρχία Πάντσερ, πέρασε τα σύνορα και έφθασε στην Θεσσαλονίκη. Είναι γνωστές οι πρωτόγνωρες τιμές που απέδωσαν οι έκπληκτοι και εντυπωσιασμένοι Γερμανοί στους μαχητές των οχυρών οι οποίοι δεν νικήθηκαν αλλά απεχώρησαν. Ενώ το μέτωπο πλέον κατέρρευε, ο Πρωθυπουργός Α. Κορυζής αυτοκτονούσε και στις 27 Απριλίου οι Γερμανοί εισήρχοντο στην Αθήνα.

Η κατάληψη της Κρήτης ήταν επιβεβλημένη για τους Γερμανούς, λόγω της στρατηγικής σημασίας της. Για τον σκοπό αυτό διέθεσαν περί τις 23.000 άνδρες, από την αφρόκρεμα των Ε.Δ., 1370 αεροπλάνα και 70 πλοία, σε μία αεραποβατική επιχείρηση πρωτόγνωρη για τα παγκόσμια χρονικά. Την άμυνα της νήσου είχαν αναλάβει 31.000 Βρετανοί, 11.500 Έλληνες και ο γενναίος πληθυσμός της. Ο οπλισμός και τα εφόδια της νήσου ήταν ανεπαρκή. Οι επιχειρήσεις διήρκεσαν από την 20^η έως την 29^η Μαΐου και το αποτέλεσμα ήταν μία πύρρεια νίκη των Γερμανών, λόγω των τεραστίων απωλειών τους.

Καθ' όλη την διάρκεια του πολέμου, ο ελληνικός στόλος κράτησε ανοικτές τις θαλάσσιες γραμμές επικοινωνίας, εξασφαλίζοντας τις μεταφορές. Επιτυγχάνοντας στο δυσχερές αλλά ουσιαστικό αυτό έργο, κατέστη δυνατή η έγκαιρη προώθηση στο μέτωπο ολόκληρου του αναγκαίου αριθμού στρατευμάτων, ζώων, πυρομαχικών και εφοδίων. Τα Α/Τ βομβάρδισαν εχθρικές θέσεις απέναντι της Κέρκυρας και διενήργησαν τρεις επιδρομές στην Αδριατική. Τα Υ/Β μας, προσέβαλαν επιτυχώς εχθρικά πλοία που μετέφεραν εφόδια στον Ιταλικό στρατό στην Αλβανία.

Μετά την κατάληψη της χώρας μας, ο αγώνας δεν σταματά. Οργανώνονται ομάδες αντιστάσεως στο εσωτερικό της χώρας, ενώ Έλληνες του Στρατού Ήφρας και της Πολεμικής Αεροπορίας μάχονται στην Μ. Ανατολή. Η ελληνική σημαία εξακολουθεί να κυματίζει καθ' όλη την διάρκεια του Β' Π.Π., στους ιστούς των πλοίων του Στόλου. Με κύρια βάση την Αλεξάνδρεια, τα ελληνικά πολεμικά πλοία δρουν από τον Ινδικό

και την Μεσόγειο, μέχρι τον Ατλαντικό, αναλαμβάνοντας αποστολές μαζί με τα συμμαχικά πλοία. Κύρια έργα του Στόλου μας, οι συνοδείες νηοπομπών, επιδρομικές ενέργειες, υποστήριξη επιχειρήσεων του Σ.Ε. και επιθετικές περιπολίες Υ/Β. Ελληνικά Πολεμικά Πλοία έδρασαν στην μάχη του Ατλαντικού και έλαβαν μέρος στις αποβάσεις της Σικελίας, του Άντζιο και της Νορμανδίας. Ενδεικτικά αναφέρεται ότι το 1943, επί 41 συνολικά πολεμικών συμμαχικών πλοίων στην Μεσόγειο, τα 27 ήταν Αγγλικά, τα 11 ελληνικά και μόνο 3 γαλλικά. Θα χρειαζόταν ιδιαίτερη διάλεξη για να περιγραφούν οι άθλοι και οι θυσίες των ελληνικών πληρωμάτων, που ανύψωσαν το ηθικό του λαού μας και έτυχαν της αναγνωρίσεως φίλων και εχθρών. Η δράση πλοίων όπως των Α/Τ Β. ΟΛΓΑ και ΑΔΡΙΑΣ, των Υ/Β ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΗΣ, ΠΡΩΤΕΥΣ, ΓΛΑΥΚΟΣ, ΤΡΙΤΩΝ, ΝΗΡΕΥΣ και ΚΑΤΣΩΝΗΣ καθώς και πολλών άλλων πλοίων, προκαλεί συγκίνηση και παραδειγματίζει τις επερχόμενες γενεές. Βαριές οι απώλειες και ο φόρος αίματος. Εχάθησαν 14 πολεμικά πλοία, 9 επίτακτα και 706 άνδρες.

Μία παράμετρο ισχύος που ποτέ δεν πρέπει να λησμονούμε απετέλεσε το Εμπορικό Ναυτικό μας του οποίου η συμβολή στον συμμαχικό αγώνα και ιδιαίτερα κατά την μάχη του Ατλαντικού για την εξασφάλιση εφοδίων από Αμερική προς Ευρώπη, υπήρξε τεράστια. Συνολικά εχάθησαν 434 εμπορικά πλοία, δηλαδή το 10% των συνολικών συμμαχικών απωλειών.

Με την έναρξη του πολέμου οι Ιταλοί βομβάρδισαν μεγάλα αστικά κέντρα καθώς και σημεία στρατηγικού ενδιαφέροντος με πτωχά αποτελέσματα αλλά με μεγάλες απώλειες αμάχων. Η μικρή μας αεροπορία, αντιμετωπίζοντας πληθώρα λειτουργικών και τεχνικών προβλημάτων, ανταπέδωσε με επιτυχείς βομβαρδισμούς των αεροδρομίων της Κορυτσάς, του Αργυροκάστρου και του Αυλώνα, καθώς και με αποτελεσματικές επιθέσεις κατά ιταλικών στρατευμάτων. Αργότερα την προσπάθεια των ελλήνων πιλότων ενίσχυσε και η παρουσία περιορισμένου αριθμού Α/Φ της RAF. Οι αερομαχίες των πιλότων μας είναι αδιάκοπες, εκτελούνται με πείσμα και αυτοθυσία, ορισμένες δε εξ αυτών, όπως η περίπτωση του Υποσμηναγού Μαρίνου Μητραλέξη, φθάνουν στα όρια του θρύλου.

Η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα που αναγκάστηκε να αντιμετωπίσει τους στρατούς τεσσάρων χωρών δηλ. της Ιταλίας, Αλβανίας, Γερμανίας και Βουλγαρίας αντιστεκόμενη επί 216 ημέρες, όταν η αμέσως επόμενη μεγαλύτερη διάρκεια αντιστάσεως ήταν οι 61 ημέρες της Νορβηγίας. Οι νεκροί Έλληνες των Ε.Δ. ανήλθαν σε 13.676 και οι τραυματίες σε 62.700. Κατά την διάρκεια της τετραπλής κατοχής, οι αριθμοί των εκτελέσεων από τα κατοχικά στρατεύματα έχουν ως εξής:

- Οι Αλβανοί: 1.165
- Οι Ιταλοί: 8.000
- Οι Βούλγαροι: 25.000
- Οι Γερμανοί: 50.000

Οι συνολικές απώλειες σε ποσοστό επί του πληθυσμού (εκτελέσεις, κακουχίες, μάχες) ανήλθαν για τους Έλληνες στο 10% (750.000), όταν για την Ε.Σ.Σ.Δ. ήταν 2.8%, την Ολλανδία 2.2%, την Γαλλία 2%, την Πολωνία 1.8%, την Γιουγκοσλαβία 1.7% και το Βέλγιο 1.5%.

Για να μην νομισθεί ότι ο εθνικός ενθουσιασμός οδηγεί σε υποκειμενικές κρίσεις, αρκεί να διαβάσετε μερικές ενδεικτικές δηλώσεις ξένων ηγετών, εχθρών και φίλων, που αναγράφονται στις προσκλήσεις που ελάβατε για την σημερινή τελετή. Κοινός τόπος των δηλώσεων αυτών καθώς και πολλών άλλων σχετικών δηλώσεων είναι ότι η επτάμηνη ελληνική αντίσταση συνέβαλε αποφασιστικά στην έκβαση του Β' Π.Π.

Είναι βέβαιο ότι η Ελλάδα δεν έλαβε όσα εδικαιούτο αναλόγως της προσφοράς της, με την λήξη του πολέμου. Τα θλιβερά γεγονότα της στάσεως ορισμένων μονάδων στη Μ.

Ανατολή και τα επακολουθήσαντα γεγονότα του εμφυλίου πολέμου, απετέλεσαν δικαιολογία για τους συμμάχους ώστε να παραχωρήσουν μόνο τα ελληνικά Δωδεκάνησα, ενώ οι αδελφοί μας στην Κύπρο και την Β. Ήπειρο δεν ενώθησαν με την μητέρα πατρίδα. Το νέο παγκόσμιο σκηνικό διαμορφώθηκε αναλόγως των συμφερόντων των Μ. Δυνάμεων.

Εβδομήντα ένα χρόνια μετά η Ελλάδα βιώνει τις τρέχουσες σοβαρές και σύνθετες προκλήσεις, σημαντικότερη των οποίων η βαθειά οικονομική κρίση, με διακύβευμα τα ζωτικά της συμφέροντα. Το Διεθνές Σύστημα, μετά την σύντομη περίοδο μονοπολικότητας υπό την πρωτοκαθεδρία των Η.Π.Α., διανύει μεταβατική περίοδο μετατρέπόμενο σταδιακά σε πολυπολικό. Σε μεταβατικές περιόδους όπως αυτή αυξάνεται η αστάθεια και οι περιφερειακές συγκρούσεις. Την σύγχυση για το μέλλον επιτείνουν οι επιπτώσεις της παγκοσμιοποίησης, η παγκόσμια δημογραφική έκρηξη, η μείωση των φυσικών πόρων, η εκθετική αύξηση στην ζήτηση ενέργειας, η ανισομέρεια του παραγομένου πλούτου, η αύξηση των εξοπλισμών, η διασπορά Ο.Μ.Κ., η παγκόσμια οικονομική κρίση, η μαζική μετανάστευση, η τρομοκρατία και η με ταχείς ρυθμούς επιτελούμενη καταστροφή του περιβάλλοντος.

Η Ε.Ε., μέλος της οποίας αποτελεί η χώρα μας, παρά το σημαντικό εμπορικό και τεχνολογικό ειδικό βάρος της, δεν διαδραματίζει ανάλογο ρόλο στα διεθνή δρώμενα, δεδομένου ότι στερείται ουσιαστικά κοινής εξωτερικής πολιτικής και άμυνας, ενώ η ευρωπαϊκή διακρατική αλληλεγγύη είναι υποτυπώδης. Η διεύρυνση της Ευρώπης επιτελείται, χωρίς προκαθορισμένα γεωγραφικά, θρησκευτικά και πολιτιστικά κριτήρια, ενώ η εξάρτησή της σε φυσικούς πόρους περιορίζει τις στρατηγικές επιλογές της. Παράλληλα αντιμετωπίζει σημαντικά οικονομικά προβλήματα, ιδιαίτερα στον τομέα της ανάπτυξης αλλά και κοινωνικά λόγω του γηράσκοντος πληθυσμού της, σε συνδυασμό με την αθρόα μετανάστευση αναφομοίωτων μαζών.

Η ευρύτερη περιοχή της χώρας μας είναι από τις πλέον ασταθείς του πλανήτη. Στο ιδιαίτερα ρευστό περιβάλλον των Δυτικών Βαλκανίων, οι Η.Π.Α. προσπαθούν να δημιουργήσουν κράτη δορυφόρους, όπως τα Σκόπια, το Κόσοβο, η Αλβανία και η Βοσνία, ενώ δεν πρέπει να παραβλέπονται τα συμφέροντα και άλλων Δυτικών χωρών, καθώς και της Ρωσίας στην περιοχή. Στην ρευστότητα αυτή έχουν προστεθεί και άλλες ασταθείς παράμετροι, όπως οι ενεργειακοί πόροι, ενεργειακοί και οδικοί άξονες, η χρήση διασυνοριακών υδάτων κ.λπ..

Η διαχρονικά τεράστια στρατηγική σημασία της Ανατολικής Μεσογείου, αυξάνεται ακόμη περισσότερο στις μέρες μας για ενεργειακούς και γεωπολιτικούς λόγους. Για του λόγου το αληθές, υπό το φως της λεγομένης «αραβικής ανοίξεως», της αυτοκρατορικού τύπου εξωτερικής πολιτικής της Τουρκίας, των πολύπλοκων σχέσεων μεταξύ Η.Π.Α. – Ισραήλ – Τουρκίας – Αράβων – Ε.Ε. και με αφορμή τα υποθαλάσσια κοιτάσματα υδρογονανθράκων της Α. Μεσογείου, βιώνουμε όλοι στις μέρες μας, την εξέλιξη μίας σύνθετης κρίσεως στην περιοχή αυτή, με άμεση επίδραση στα εθνικά μας συμφέροντα.

Οι εξελίξεις αυτές της ευρύτερης περιοχής επηρεάζουν την χώρα μας που ευρίσκεται μεταξύ Ευρώπης, Ασίας και Αφρικής. Ενώ δεν υπάρχει άμεση στρατιωτική απειλή από Βορρά, υπάρχουν φανερές αλλά και υποβόσκουσες αλυτρωτικές βλέψεις, οι οποίες μάλιστα ενθαρρύνονται από εξωτερικές δυνάμεις και παράλληλα το στρατιωτικοπολιτικό σκηνικό στο Ιόνιο αλλάζει. Η μόνη στρατιωτική απειλή προέρχεται από την Τουρκία η οποία πληροί επ' ακριβώς τον ορισμό της απειλής, δεδομένου ότι οι περιφερειακές επεκτατικές φιλοδοξίες της συμπεριλαμβάνουν κυριαρχικούς μας χώρους, τους οποίους διεκδικεί με απερίφραστες πολιτικές δηλώσεις καθώς και με προκλητικές στρατιωτικές ενέργειες. Πέρα από την βούληση, η χώρα αυτή διαθέτει και την δυνατότητα πραγματοποίησης των απειλών της,

δεδομένων των στρατιωτικών, οικονομικών, δημογραφικών και τεχνολογικών δεδομένων της. Η Τουρκία τέλος διαθέτει σημαντικά γεωπολιτικά ερείσματα, τα οποία υποχρεωτικά λαμβάνουν υπ' όψιν τους τόσο οι Μ. Δυνάμεις όσο και οι Διεθνείς Οργανισμοί.

Η ανωτέρω περιγραφείσα επικίνδυνη κατάσταση ευρίσκει την σαστισμένη και καταρρακωμένη οικονομικά χώρα μας να εφαρμόζει κατευναστική πολιτική προς κάθε κατεύθυνση. Στο πλαίσιο αυτό βοηθούμε τους βορείους γείτονές μας πολλαπλώς και αντ' αυτού όχι μόνο δεν αποκομίζουμε οφέλη αλλά ενισχύουμε την αδιαλλαξία τους. Έχουμε αποσυρθεί οικειοθελώς από την Α. Μεσόγειο η οποία για πολλαπλούς λόγους αποτελεί τον φυσικό μας χώρο και το κενό καταλαμβάνει η Τουρκία με ότι αυτό συνεπάγεται για το γεωπολιτικό ειδικό μας βάρος, την Κύπρο, την ενέργεια, την εμπορική μας ναυτιλία και την Αποκλειστική Οικονομική μας Ζώνη την οποία δεν τολμούμε ούτε καν να καθορίσουμε επισήμως έστω και τώρα που οι συγκυρίες θεωρούνται ευνοϊκές. Η Θράκη διαβρώνεται ανεξέλεγκτα από την Τουρκία. Το Αιγαίο από φυσικό κέντρο του ελληνισμού, έχει μετατραπεί σε φθίνουσα παραμεθόριο περιοχή, εντός της οποίας έχουμε αποδεχθεί ενυπογράφως την ύπαρξη ζωτικών τουρκικών εθνικών συμφερόντων. Τελευταία ορισμένοι στρατευμένοι κονδυλοφόροι οι οποίοι στο παρελθόν υπερθεμάτιζαν υπέρ του σχεδίου «Ανάν», προλειπίνουν το έδαφος για συνεκμετάλλευση του Αιγαίου, ανακαλύπτοντας θετικές πλευρές. Η εφαρμογή Διεθνών Συνθηκών στο Αιγαίο αποτελεί αιτία πολέμου, ενώ οι πτήσεις τουρκικών Α/Φ υπεράνω ακόμη και κατοικημένων νήσων, αντιμετωπίζεται με χλιαρά διαβήματα, κατά παγκόσμια πρωτοτυπία. Σε ανταπόδοση της τουρκικής αυτής συμπεριφοράς, η χώρα μας σπένδει να πείσει τους ιδιαίτερα σκεπτικούς Ευρωπαίους για την είσοδο της Τουρκίας στην Ε.Ε., παρά το γεγονός ότι ουδέν από τα κόμματα εξουσίας απαντά πειστικά σε εύλογες ανησυχίες, όπως επί παραδειγματι ποιά θα είναι η θέση της Ελλάδος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο του οποίου η μεγαλύτερη αντιπροσωπεία ευρωβουλευτών θα είναι Τούρκοι ή ποίος θα εμποδίσει μία τουρκική πληθυσμιακή και οικονομική διείσδυση στις νήσους του Ανατολικού Αιγαίου και την Θράκη, στα πλαίσια της Ε.Ε., με ότι αυτό συνεπάγεται. Η ζοφερή αυτή θέση και στάση της χώρας μας οφείλεται κυρίως στους εξής λόγους:

- Έλλειψη μακροπρόθεσμης και διακομματικής Εθνικής Στρατηγικής, που έχει οδηγήσει την χώρα σε παλινωδίες και εσφαλμένες στρατηγικές επιλογές.
- Δεινή οικονομική κατάσταση της χώρας μας, που υποθηκεύει την εθνική κυριαρχία καθώς και την ευημερία των επερχομένων γενεών, με ευθύνη αυτών που τώρα πασχίζουν για την σωτηρία της. Ο τραγέλαφος της εθνικής οικονομίας δεν χρήζει περαιτέρω αναλύσεως, αφού όλοι μας υφιστάμεθα καθημερινά τις επιπτώσεις της.
- Διευκόλυνση της τουρκικής στρατηγικής του πειθαναγκασμού, με προκλητική μείωση της ισχύος των Ε.Δ. της χώρας μας, σε μία συγκυρία κατά την οποία η ήδη στρατιωτικά ισχυρή Τουρκία καθίσταται ισχυρότερη, επιτυγχάνοντας έτσι σταδιακά τους στόχους της, επ' απειλή πολέμου.
- Η υφιστάμενη κρίση ηθών, αξιών και προτύπων, συνέπεια των οποίων αποτελεί η εκτεταμένη διαφθορά που διαπερνά ολόκληρο το κοινωνικό φάσμα, με ευθύνη των εκάστοτε κυβερνώντων, οι οποίοι ουδέποτε ελογοδότησαν γι αυτό και με ολέθριες επιπτώσεις σε κάθε τομέα.
- Η δοκιμαζόμενη κοινωνική συνοχή, λόγω των συνεπειών της οικονομικής κρίσεως, στην οποία προστίθενται τα προβλήματα της υπογεννητικότητας και των μεταναστών, ο συνδυασμός των οποίων αποτελεί κατά την άποψή μου το σημαντικότερο εθνικό θέμα. Η διαχρονική κυβερνητική ολιγωρία στον τομέα της μεταναστεύσεως, πρόκειται να επιφέρει στο μέλλον τις πλέον δυσμενείς επιπτώσεις, πολιτικής, οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής φύσεως.

Το θαύμα του 1940 δεν ήταν θαύμα. Η τότε παγκόσμια κρίση και οι απειλές κατά της χώρας μας βρήκαν τον ελληνικό λαό ενωμένο, με υψηλό φρόνημα, έτοιμο να

ανταποκριθεί και να θυσιασθεί. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι τότε το ύψιστο αγαθό δεν ήταν η ειρήνη, αν και επιθυμητή αλλά το εθνικό συμφέρον, η κοινή γνώμη προετοιμάζετο συστηματικά από το κράτος, το σχολείο και την οικογένεια και ήταν κοινωνός των απειλών, οι νέοι εδιδάσκοντο την ιστορία τους δίχως στρογγυλεύματα, τα τότε Μ.Μ.Ε. με αίσθημα ευθύνης, έθεταν το εθνικό συμφέρον υπεράνω της ακροαματικότητας και οι ένοπλες δυνάμεις, παρά και τα τότε οικονομικά προβλήματα, είχαν προετοιμασθεί ποσοτικά και ποιοτικά κατά τον βέλτιστο τρόπο, στα πλαίσια των οικονομικών δυνατοτήτων. Όταν δε ήχησε ο παϊάν, πρώτοι οι ταγοί του κράτους (πολιτικοί, διανοούμενοι, μεγαλοεπιχειρηματίες, δημοσιογράφοι και οι γόνοι τους), από όπου και εάν ευρίσκοντο, έσπευσαν να καταταγούν και να προωθηθούν στο μέτωπο, δεικνύοντας δια του παραδείγματος τον δρόμο της τιμής.

Κυρίες και Κύριοι

Η εμπειρία μου σε διοικητικές θέσεις και η διαχείριση ανθρωπίνου δυναμικού επί 35 έτη, μου επιτρέπουν να είμαι αισιόδοξος αφού, σε σύγκριση με το παρελθόν και παρά τις δυσμενείς επιπτώσεις των εκάστοτε κυβερνητικών ατυχών πειραματισμών και παραλείψεων, η νεολαία μας είναι αξιόλογη και τολμώ να πω καλύτερη από την δική μας γενεά. Φαίνεται ότι τα χρωμοσώματα του Έλληνα, σε πείσμα πολλών, αντέχουν τις κακουχίες.

Οι καιροί όμως οι ευκαιρίες και οι κίνδυνοι δεν περιμένουν. Εκείνο που χρειάζεται είναι η πίστη στις ικανότητές μας, η ενεργοποίηση του ελληνισμού όπου γης, η επανεμβάλπιση σε παραδοσιακές, διαχρονικές αρετές, αξίες και πρότυπα μέσω της οικογένειας και της παιδείας, η κοινωνική και όχι η συντεχνιακή αλληλεγγύη με γνώμονα το εθνικό συμφέρον, η δημιουργία πραγματικής στρατιωτικής αποτροπής έναντι των κινδύνων που μας περιβάλλουν, η επιλογή ηγεσιών με εθνικά και όχι με ιδιοτελή κριτήρια και η κομματική υπέρβαση στην χάραξη Εθνικής Στρατηγικής τηρουμένης επακριβώς, ανεξαρτήτως κυβερνητικών εναλλαγών. Ο σύγχρονος Έλληνας θα πρέπει με την πολιτική του ωρίμανση και την ενσυνείδητη συμμετοχή του στα κοινά, να στηρίξει την Δημοκρατία, που αποτελεί το πολυτιμότερο πολιτικό δώρο των προγόνων μας στην ανθρωπότητα και να διαφεύσει το απαξιωτικό ρητό που δηλώνει ότι «οι λαοί εκλέγουν τις ηγεσίες που του αξίζουν». Η ουσιαστική εκμάθηση της γλώσσας μας και η επισταμένη μελέτη της ιστορίας, ως έχει και όχι όπως εκάστοτε διαμορφώνεται από ιδιοτελείς δημοσίους λειτουργούς, βάσει διακρατικών συμφωνιών, θα μας επιτρέψει να ανακαλύψουμε ποιοί πραγματικά είμαστε και θα μας οπλίσει με την απαιτούμενη αυτοπεποίθηση και το οφειλόμενο αίσθημα ευθύνης έναντι των απογόνων μας.

Ζήτω η εθνική επέτειος του 1940.

Ας είναι ελαφρύ το χόμα που σκεπάζει τους νεκρούς του 1940.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2011